

[Fr. Andersen (Holbæk A.)]

anden Lejlighed være Genstand for Forhandling, hvis der er noget, man kan samles om og gøre bedre.

Det var, som sagt, navnlig det første Afsnit, de to ærede Ordførere for Venstre og det konservative Folkeparti vendte sig imod. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller sagde, at hans Parti kunde ikke gaa med til, at det blev saadan, at een bestemmer, og en anden betaler. Det lød jo meget godt, men jeg maa sige, at i dette Tilfælde har det ærede Medlem neppe vel betænkt, at han bruger denne Udtalelse. Han vil ikke have, at een bestemmer, og en anden betaler. Det, Lovforslaget tager Sigte paa, er at yde Landets Kommuner en delvis Refusion for afholdte Udgifter, og jeg spørger: Er det saadan, at det er disse Kommuner, der har bestemt, at disse Udgifter skulde afholdes? Ja, formelt, men ikke reelt. Nej, dem, der har bestemt det, er det ærede Medlem Hr. Christmas Møller og hans Parti og det ærede Medlem Hr. Krag og hans Parti; de har ikke villet være med til at træffe Foranstaltninger til at komme de arbejdsløse til Hjælp, men har ganske rolig overladt det til Kommunerne, det vil sige, har skabt en Situation, hvor Kommunerne har været nødsaget til at træffe saadanne Foranstaltninger.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller skulde derfor ikke have brugt denne Vending, thi han har ved sin Holdning været med til at bestemme, men har overladt til Kommunerne at betale. Det, der vilde være det bedste for ham og hans Parti, var derfor nu saa vidt gørligt at gøre Uretten god igen ved, at man dog i det mindste i noget Omfang ydede Kommunerne en vis Refusion for den betydelige Udgift, som de har haft, og som de ikke har kunnet frigøre sig for.

Det har jo været saaledes, at vi vidste og har faaet at vide under andre Forhandlinger i dette høje Ting, jeg tror, det er nævnt under Forhandlingerne om Krisekasselovforslaget, at netop omkring ved den Tid, som nævnes i Lovforslaget, den 1. Februar, vilde der være et uhyre stort Antal Medborgere, der som arbejdsløse var prisgivet, fordi de, naar denne Dato naaedes, overhovedet intet kunde faa. Desuagtet har man ikke paa Rigsdagen kunnet enes; jeg skal ikke fordybe mig i det, det nytter jo ikke at græde over den spildte Mælk, men jeg synes blot, at naar det er en Kendsgerning, at der har ikke været anden Vej at

gaa end, at Kommunerne har maattet træde hjælpende til, er det den høje Rigsdags Skyldighed gennem Vedtagelsen af dette Lovforslag at yde Kommunerne nogen Godtgørelse for Udgifter, der er dem dikteret af den Stilling, der har været her paa Rigsdagen.

Det ærede Medlem Hr. Krag sagde, at han opfattede Lovforslaget som en Gavepolitik, som noget, der animerede til at bruge mere. Jeg maa i høj Grad beklage, at det skal være fornødent ved Behandlingen af et Lovforslag som det foreliggende at slynge en saadan Paastand ud. Der er mange Tusinder af Mænd og Kvinder i det danske Land, der sidder og røgter Hvervet som Medlemmer af Hjælpekassebestyrelserne, et Hverv, der mange Gange kan være byrdefuldt og stille betydelige Krav til Offervillighed i Henseende til at afse Tid, og jeg kender saa meget til Deltagelsen i dette Arbejde fra en Aarrække og gennem Organisationen for disse kommunale Hjælpekasser, at jeg tror, jeg har Lov til at sige, at man rundt omkring i disse kommunale Hjælpekasser røgter sit Hverv overordentlig samvittighedsfuldt. De har den Opgave at prøve paa ved passende Hjælp at hjælpe daarligt stillede Medborgere til at holde sig fri af det offentlige Fattigvæsen, men de gør det tillige, saaledes er i alt Fald mit Indtryk, saaledes, at de ved hver given Lejlighed kan staa fuldt ud til Ansvar for den Maade, som der administreres paa.

Det er Hjælpekasserne, der administrerer Pengene, det er Kommunalbestyrelserne, der bevilger dem, og lige saa lidt som jeg kender noget til, at man noget Sted i nogen Hjælpekasse har Tendens til at flotte sig, lige saa lidt kender jeg noget til, at man i nogen Kommunalbestyrelse har Ønske om at faa større Udgifter, end Forholdene kræver. Jeg tror, at man begge Steder tager sig vel i Agt for at komme ud over det rimelige, man har Ønske om at administrere forsvarligt til enhver Side.

Derfor beklager jeg, at det, naar et Lovforslag som det foreliggende skal behandles paa Rigsdagen, skal være nødvendigt at stikke en saadan en ud som, at det er noget, der animerer. Man har intet at holde sig til, der er ikke noget, der berettiger til at prøve paa at give det Udseende af, at Hjælpekasserne handler uforvarligt.

Endelig vil jeg gerne have Lov til at gøre en Bemærkning i Anledning af, at det ærede Medlem Hr. Krag hævdede, at det foreliggende Lovforslag var en Protest